

Klíringtől a holokausztig - gondolatok az aktuális világgazdasági válságról

2009 augusztusában született fogalmazásomban körbejártam a mai világgazdasági válság okait és a lehetséges kiutat. Az ott leírtak továbbra is érvényesek és aktuálisak.

Jelen írásomban a válság egy speciális aspektusára szeretném a figyelmet ráirányítani. (Sajnos itt sem kerülhetjük meg a történelmet.)

I. Helyzetkép

Írásomat a válság súlyosbodása váltotta ki. Egyre nehezebben tudják adósságállományuk kamatait fizetni a világ államai. (Törlesztésről már régen nincs szó.) A válság már nem csak a harmadik világ, a volt keleti tömb országait érinti, hanem elér olyan országokat is, amelyek ötven éve piacgazdálkodást folytatnak. A nyugat-európai sajtó becsmérlően PIGS-államoknak (disznó) nevezi Portugáliát, Olaszországot, Görögországot, Spanyolországot. De már régóta kezelhetetlen akár az USA, akár Németország adóssága.

Egyre több országban lázad a nép. Magyarországon elzavarták a kommunistákból átvedlett szocialistákat. Görögországban a magyarokénál jóval kisebb mértékű állami kiadás csökkentésének bejelentésére az emberek az utcára mentek és törtek-zúztak, dühüket olyanokon töltötték ki, akiknek valami kevés közük volt a kiváltó okokhoz.

Jellemző egyébként a hatalmon lévő kormányokra, hogy mindenütt a közkiadások kurtításával akarnak a helyzeten javítani, kényesen ügyelve arra, hogy a valós okokhoz ne nyúljanak, de még csak rá se kérdezzen ezekre senki. Önkéntelenül is eszembe jut a németektől vett hasonlat: képzeljük el, hogy falunkban négy évenként tűzoltót választunk. De akárkire is esik választásunk, mindig olyan tűzoltó jut nekünk, aki benzinnel akarja oltani a tüzet (olyan kormányaink vannak, akár jobb, akár baloldali, amelyek az eladósodásból adódó pénzügyi problémát újabb hitelek fölvételével kezelik).

Pedig olyan egyszerű a képlet. Miért adósodtak el ezek az országok? Mert túl magasak voltak az állami kiadások? Egy frászt. Az állam többet importált, mint exportált, és ezt hitelből finanszírozta. A nyugati sajtókonglomerátum vastagbőrű és vastag pénztárcájú újságírói úgy szokták ezt megfogalmazni, hogy „a magyarok tovább nyújtóztak, mint ameddig takarójuk ért, a görögök saját színvonalukon felül éltek, az írek többet fogyasztottak, mint termeltek, stb.” Azt sulykolva ezzel, hogy a szerencsétlen magyar, görög, stb. melós, munkanélküli a hibás, aki import terméket vásárol kedvenc Lidl vagy Tesco (gazdaságos) áruházában. Persze, miután a hatalom elérte, hogy a munkahelyeket tönkretették, ha akarnánk sem tudnánk hazai terméket vásárolni. Arról már nem is beszélve, hogy sem a magyar, sem az ír, görög melós egy fillér hitelt föl nem vett, hogy többet tudjon vásárolni. Az átlagember a legritkább esetben kerül reménytelen adós helyzetbe. Inkább valóban kevesebbet fogyaszt, ritkábban (vagy egyáltalán nem) megy üdülni. Érvényes ez politikusainkra, közgazdászainkra, újságíróinkra is – amíg saját bankszámlájukról, saját pénzügyi egyensúlyukról van szó. Az állam pénze? Az más. Annak terhére lehet hiteleket fölvenni nyakló nélkül.

Nem volt ez mindig így, és nem is volt törvénytörő, hogy idáig fajuljanak a dolgok. Nézzük tehát, mi vezetett a mai reménytelen helyzethez.

II. történelmi áttekintés

A világ államai az I. Világháború előtt az aranyhoz vagy ezüsthöz kötötték nemzeti valutáik értékét. Ez egy önkéntes korlátozás volt. Azt mondták maguknak: Annyi papírpénzt hozunk forgalomba, amennyire aranyfedezet van a kincseskamrában. Ennek az önkéntes korlátozásnak a célja az volt, hogy az egymást váltó kormányok ne nyúlhassanak a papírpénz nyakló nélküli kibocsátásának eszközeihez pillanatnyi pénzvaraik kezelésére. Természetesen annak, hogy egy ország kincseskamrájában mennyi arany van, az ég világon semmilyen hatása nincs arra, mennyire egészséges annak gazdasága. Csak gondoljunk bele: Ha egy ország becsületes és tisztességes, önmérsékletet tanúsító emberek vezetése alatt áll, akkor egy gramm arany nélkül is képes arra, hogy ne indítsa be a bankóprést. És viszont: hiába van 64 t arany a kamrában (ennyi volt hazánknak), ha tolvajok, kommunisták kerülnek a kormányruhához, egyszer csak arra ébredtünk, hogy a 64 t először 6 t-ra, aztán 3 t-ra olvadt.

Az I. Világháború vége új helyzetet teremtett. A legyőzött országoknak olyan békefeltételeket kellett aláírniuk, amelyek évtizedekre megfosztották őket az arany fölhalmozásának lehetőségétől. Született néhány olyan állam, amely eleve nem rendelkezett komoly aranytartalékkal. Így két fő csoportját kü-

lönbözthetjük meg az államoknál: egyikük rendelkezett aranytartalékkal, a másik nem, vagy csak igen minimális mennyiségben, így a külkereskedelmet szigorú állami ellenőrzés alatt tartotta. (A valós helyzet ennél bonyolultabb volt, ezen a helyen nem mélyedünk bele a részletekbe.)

Az 1929-es világgazdasági válság tovább nehezítette a nemzetközi gazdasági kapcsolatokat. Németország képtelen adósságainak és jóvátételi kötelezettségeinek fizetésére. Ebből kifolyólag a francia és angol bankok beszüntetik hiteleik törlesztését az USA felé. Az USA és Nagy-Britannia feladják valutáik hozzákapcsolását az aranyhoz.

Németország nem kap hiteleket. Kelet-Európa, a Közel-Kelet és Latin-Amerika hasonló súlyos problémákkal néz szembe.

Ebben a helyzetben kezdett Németország élni a klíring (elszámolás) rendszerével. A rendszert a világon először nem Németország, hanem Svájc alkalmazta Ausztria és Magyarország viszonylatában. Lényege pofonegyszerű volt: Az importáló importjának ellenértékét a saját nemzeti valutában (nálunk pengőben) befizette a Magyar Nemzeti Banknak, a Svájci Nemzeti Bank pedig kifizette a svájci exportőrt svájci frankban. Természetesen minden ilyen importhoz tartozott egy ugyanolyan értékű export is. Magyarul: Egy állam valóban csak annyit importált, amennyit exportálni tudott, illetve, hiába voltak nagyobb termelőkapacitásai, nem tudott annál többet exportálni, mint amennyit importált.

A rendszert Németország a harmincas években komoly szintre fejlesztette fel. 1939-ben már 38 állam vett benne részt (köztük a Szovjetunió), 178 klíring-szerződéssel. A kibővített rendszer előnye volt, hogy az export-import üzleteknél

nem kellett kétoldalú csereüzletekben (barter) gondolkodni. A lényeg az volt, hogy egy ország exportja-importja mindig egyensúlyban volt. Az elszámolást egy svájci központú elszámolóhely (klíring-bank) végezte, innen a rendszer neve.

Sokatmondó volt, hogy az USA nem vett részt a rendszerben. Roosevelt Angliával együtt a „békés és szabad” kereskedelmet propagálta. Azaz erkölcsi köntösbe bújtatják saját hegemonia-törökvéseiket. Ez a „szabad” kereskedelem azt jelentette, hogy a világ államainak dollárhiteleket kellett felvenniük azért, hogy megvásárolhassák az amerikai termékeket.

A harmincas években a klíring-rendszer komoly fejtörést kezdett okozni az USA-nak. Csökkentek áruszállításai Latin-Amerikába, és csökkent az igény a dollárhitelekre is ebből a régióból. Ehhez jött még, hogy Hitler kimondott egy olyan bölcsességet, amit mindenki tudott, csak senki nem merte hangosan kimondani. Azt mondta, a német birodalmi márkának nem az arany a fedezete, hanem a munka. És ez igazán rosszul esett a világ aranykészletének több mint felét felhalmozó USA-nak.

Pedig, ha belegondolunk: Ha egy nemzetgazdaságot elkötelezett hazafiak, hozzáértő szakemberek irányítanak, a néplátja értelmét szorgalmas munkájának, tehetsége kamatoztatásának, nem marad el az eredmény, amint azt a gazdaság fejlődése mutatja a harmincas évek Németországában.

Hitlerék azt tették, ami az egyedüli helyes volt, amit a zsidó közgazdászok is elismernek. („Sajnálatos módon a nemzetiszocialisták által követett gazdasági politika az egyedüli helyes gyógymód volt az adott válságos helyzetben”. Avraham Barkai: A nemzetiszocializmus gazdasági rendszere. 1977) Nem engedték át a pénzkibocsátást magánbankoknak, a hitelezés állami ellenőrzés alatt maradt, és csak igen szigorúan ellenőrzött, kizárólag produktív beruházások élvezhették előnyeit (lásd: Mefo-váltók).

Csak néhány mondatban említjük meg ennek a gazdaságpolitikának a gyümölcsseit: a munkanélküliség látványosan csökkent, az életszínvonal ugyanilyen látványosan növekedett. Az országban sikerült a magán- és állami szektornak egy olyan szimbiózisát kialakítani, amely azóta is pártját ritkítja. Soha nem látott fejlődésnek indult az oktatás. Találmányok, szabadalmak, Nobel díjak sora tanúskodott a magas színvonalú kutatásról.

A II. világháború furcsaságaival ezen a helyen nem foglalkozunk. Föltétlenül szükséges azonban egy nem közismert eseményre ráirányítani a figyelmet. Roosevelt 1940 márciu-

sában, Lengyelország megszállása, a németek ellen megszületett angol és francia hadüzenet után, de tényleges harci cselekmények megkezdése előtt Welles nevű államtitkárán keresztül puhatolózó tárgyalásokat folytat, hogyan lehetne békét kötni Európában. A tárgyalások öt fő kérdés körül foly-

- Lengyelország jövője
- Csehország jövője
- Az európai gazdasági rendszer
- Leszerelés
- Emberi jogok.

Welles Hitlerrel és Göringgel tárgyal. Németország hajlandó kivonulni Lengyelországból, ugyanúgy a demilitarizált Csehországból(!!!) Csak gazdasági kérdésekben ragaszkodik úgy Hitler, mint Göring a német gazdasági és pénzügyi politikához, amely magában foglalja a deviza nélküli cserekereskedelmet Kelet- és Dél-Európa, valamint Latin-Amerika országaival. Ilyen feltételek mellett nem érdeke Rooseveltnek a béke. (Ki is felelős akkor a II. Világháborúért? Kik a háborús bűnösök?)

A világháború utáni nemzetközi kereskedelmi rendet a Bretton Woods-i egyezmény volt hivatva szabályozni. Az amerikai hegemonia alá tartozó országok fokozatosan megszüntették a klíring-rendszert, kezdődhetett az amerikai hadisarc beszedése kamatok formájában. „Bretton Woods a csaknem általánosan elterjedt klíring – megállapodások helyét volt hivatva felváltani.” (Botos Katalin – Halmosi Péter: Nemzetközi pénzügyek. A Bretton Woods-i rendszer múltja, jelene, jövője)

A klíring-rendszer azonban még jó néhány évig élt. A hetvenes években szűnt meg véglegesen. Ekkora azonban már az eladósodási pályára volt ráállítva Nyugat-Európa és a harmadik világ legtöbb országa.

A keleti tömb országainak kereskedelmét a KGST szabályozta. Ez kiépített az egymás közötti kereskedelemben a klíring-rendszerhez hasonló rendszert, amelynek valutáját klíring rubelnek nevezték el. A rendszerrel az volt a baj, ami az egész kommunizmussal: rosszindulatú, műveletlen, tanulatlan, ostoba emberek irányítottak. aki pedig átlátta a helyzetet, az azért nem volt érdekelt annak reformálásában. Gondoljunk csak arra, hogyan reagált Moszkva az 1968-as csehszlovák kísérletre az „emberarcú szocializmus” megteremtésére.

A rendszer az ésszerű kezdeményezéseket is elgáncsolta, amely végső soron a szocializmust erősítette volna. A szakembereket, akik tudásukkal valóban szolgálták volna a gazdaság felemelkedését, elűldözték, féltették, rosszabb esetben börtönbe is kerültek. Meg is bukott a rendszer 45 év után.

III. Miért tehát az állandó holokauszt-hisztéria?

Az emberek tudatában, akik még nem felejtettek el gondolkodni, ott élt a világháború előtti jól működő rendszer emléke, amelyet a hitleri Németországhoz kapcsoltak. Természetesen az USA agitprop ügynökei azóta igyekeznek a klíring-rendszer emlékét eltörölni. A mai közgazdászoknak kötelező a rendszerről úgy beszélni, mint a nemzetiszocialista hegemonia és terjeszkedés eszközéről, amely csak Németországnak hozott hasznot. (Noha a rendszer éppen a kölcsönös előnyökön alapult.)

Túl ezen, az amerikai és cionista propagandagépezet azóta is mindent megtesz a nemzetiszocialista Németország teljes befeketésére. Teszi ezt azért, mert pontosan az a 12 év mutatta meg, milyen jól működő alternatívái voltak és lehetnének ma is az amerikai függőségnek. (Amerikai függőséget írunk, de nem árt emlékeztetni rá, az USA állampolgárai saját maguk is foglyai a FED fémjelreztetett rendszernek. Mint tudjuk, a FED magánbankok, elsősorban zsidó tulajdonú magánbankok kartellje.) Ezért kellett a háború után az ellenség befekettetésére szolgáló rémmeséket tovább éltetni. Ezért kellett közgondolkodásunk részévé tenni a holokausztot.

Ezért sulykolja a propagandagépezet az iskolai oktatástól kezdve a médiakonglomerátumon keresztül a játékfilmekig:

- Ha szereted hazádat
  - ha nem szeretnél adósságcsapdában élni
  - ha azt szeretnéd, hogy országod szabadon, függetlenül, békében, nyugodtan, fejlődjön,
  - ha azt szeretnéd, hogy hazádnak legyenek nemzeti tulajdonú termelőeszközei,
  - és az azok által gyártott termékekkel egyenrangú félként vehess részt a nemzetközi kereskedelemben
- akkor egy piszok náci, antiszemita, szélsőjobboldali, újfasiszta kirekesztő vagy.

IV. Reménysugarak

Mindezek ellenére a világ népei ébrednek. A klíring-rendszerhez hasonló laza társulást jelent az ALBA-államok szövetsége, amelyek a dollár kiküszöbölésével folytatnak egymás közt kereskedelmet. A szövetség magába foglalja a legtöbb latin-amerikai országot. Hasonló módon működnek együtt a BRIC-államok (Brazília, Oroszország, India, Kína). Ezek az országok a világ népességének 40%-át teszik ki. Újsághír: Szambát tanul az orosz medve (utalás a kapcsolatok erősödésére). Ilyen irányba állítja külkereskedelmét Törökország, Belorusszia, Irán.

Mit is tehetnénk ehhez hozzá?

A költő Batsányi Jánost idézve:

„Vigyázz szemetek Moszkvára, Pekingre vessétek!”

Kicsit módosítva pedig a régi kommunista köszöntést:

„Világ népei, ébredjétek!”

2010. május